

עדות אישית

זאת הפעם הראשונה שאני מדברת בפומבי.
אני "שירלי, הילדה שהצליחה לשרוד".

ביום שלי יש רק חלקיים מהי כילדה, אך המציאות הייתה הרבה יותר קשה ואי אפשר למצוא ילדות שלמה בכמה מילימ', למרות ברצוני לדבר ולדבר, לספר הכל. אני מסתכלת בנכדותי, באלו שהם בגילי אז, צופה בהתנהגות, כמה תמיינות יש בהן. וזה אני יכולה לתאר באופן אובייקטיבי יותר מי הייתה ואיך הייתה.

והנה חלק גדול מהסיפור:

כילדת הייתה מתגוררת בבית חירותה, היו שם הרבה עובדים והרבה מכונות מופעלות על ידם, "צ'יק צ'יק, צ'יק צ'יק" يوم ולילה ויחד עם הרעשיהם של המכונות הצעקות של אבא, המריבות עם אימה, הצעקות והבכי של הילדים...

בבית החירות אבא היה עובד כמו כל עובד אחר שלו. לא פעם היו מבקרים בו ויושבים סביבו שופטים, משוררים ועוד אנשים משכילים שבאו להקשיב לשיחות הפילוסופיות שלו, מכיוון שאבא היה פילוסוף מלידה, קרא המון ספרים בשפה המקורית שלהם, הוא היה אוטודידקט. כשהתבוננתי בו ובאנשים שהיו מקשיבים לו בשקט מוחלט הרגשתי גאותה גדולה. חשבתי לעצמי: כמה חכם אבא! היו שיחות גם על המלחמה ועל הנאצים.

יחד עם זאת, פחדתי מمنו. פחדתי שפתאום יקבל עצבים ויתחיל להרביץ לנו עם החgorה. על מנת להתגונן מההשלכות הפיזיות והנפשיות של אבא (כגון "את אפס, את לא שווה כלום") הסתרתי בעולם דמיוני. הרגשתי ממש כמו סינדרלה, המצאתי סיפורים על עצמי, שיניתי את השמות שלי (הכי אהבתה את שירלי) ובכל הספרים היה נסיך שבא להציל אותי.

אימה לא תפקדה כאימה, היא הייתה כמו ילדה קטנה (16 שנים צעירה מABA) גם היא פחדה מمنו... אבא העביר את אימה לפעמים 14 שניות במכונית אוברלוק. היא הייתה בוכה כל הזמן , הייתה נכנסת לחדר ודופקת את ראהה בקיר . תוך כדי כי הייתה צועקת "אני משוגעת, אני משוגעת" .

אנחנו כל פעם שראינו את אימה כך הינו בוכים וمفוחדים מאוד .

בבית החירות היה מרתף , עם סורגים לאוורור בתקרה. אבא היה קשור חבלים מתקרת האורור , החבלים היו מגיעים עד למטה ושם היה קשור אבא כסא, הוא היה מшиб בכיסא התלו依 באוויר את אחיו , מנדרנד אותו ומכה אותו בחgorה. (הعزובדים שלו היו רואים הכל כל פעם שאני נזכرت בתמונה זו , של ילד קטן, רזה , חבול , מלא דם בוכה ללא הפסקה מבינה מדוע Ach שלוי היה כל כך אלים והרבייז לי כל הזמן...)

Ach שלוי ואני הלכנו לשני בתי ספר. אני בנוסף לכך נהגתי לילכת לשיעורי באולט ופסנתר.

מאז שיש לי זיכרון ועד גיל 10 אבא היה מנגב אותי כשבשיתי את צרכי בשירותים וכל פעם אחרי הניגוב היה נותן לי מכות איומות בטוסיק ואני לא הבנתי למה. ניסיתי להתפקיד כי ידעת מה יבוא אחר כך... עד לאותו הגיל הוא עשה לי אמבטייה. הוא היה מחייב אותי להיכנס למים כמעט רותחים שלא פתחו לי את הפצעים שהיו לי מכות החgorה שלו, הוא גם עשה לי מסאג' עם מגבת רטובה עם מכות בגב, כמו כשמנעריים שטיח. זה היה סiot. ברגעים הנוראים האלה אני חשבתי : הנאצים עושים לי את זה , אבא לא. עד היום אני לא מבינה איך אפשר להיות כל כך קשור לבן אדם כמו... אבל נראה שהוא הבעה של רוב הילדים שעוברים חוותות דומות לשלי....

או התחלו ניסיונות ההתאבדות שלי. פעם עלייתי לטרסה , בה הייתה מרפסת ללא מעקה ואני חשבתי האם אכaba לי מאוד לפני שאמו , נראה השכנים ראו אותי והודיעו לאבא , הוא הגיע ותפס אותי בלי

שאשים לב והכה אותה באכזריות עד ששבר לי את היד. הוא אמר לי "אם את רוצה למות אני אהרוג אותך".

פעם אחרת לקחתה את כל התרופות שלו, כי שמעתי מהעובדים שמתים בלי כאבים, אך הצילו אותו בבית החולים. בהזדמנות אחרת לקחתה את המספריים הגדולים של אבא ועשיתי לי פצעים בידים, הפסיקתי לנשום באmbutie, אבל נראה האינסטינקט לחיות היה חזק ממני.

באותה תקופה התחיל ללבקר בביתנו לעיתים קרובות האח הצעיר של אמא שלי. כשהנפגשתי אותו בעבר הוא היה מחבק ומנסה עותי המונ ו גם נוגע בי, אני הייתי נהנית כל כך, חשבתי שזו את אהבה לא קיבלתי אהבה לא מאימה ולא מאבא, לא חיבוקים ולא נשיקות, רק פעם אחת אני זכרת שאמא נישקה אותו, אני עדיין מרגישה את הנשיקה בלחי....

באחת הפעמים כשהדוד הגיע היו לבד בבית, הוא התחיל לחבק אותו ופתחום ליה אוטי למיטה בכוח ואנס אותו באכזריות. הוא איים עלי שם אספר הוא יחרוס את כל המשפחה ויהרוג אותו.

אני לא פחדתי למות, רק מהכאבם לפני, אך להروس את המשפחה כשאימא כל כך אוהבת אותו....זה בלתי אפשרי.

כך הפכתי להיות לא רק לילדה מוכחה אלא גם לילדה שנאנשת כל פעם מחדש באכזריות. מאז התחלת אצלי תופעה מאוד מוזרה: הייתה סוגרת כל הזמן את עיני והעולם לא היה קיים. וכשהייתי פותחת אותם הייתה רואה את האנשים כבובות תיאטרון, שמופעלים על ידי. כשהיו קורים לי הדברים הנוראים חשבתי שהעונש שאני מקבלת מאלוהים.

בבית הספר התחלו להתלונן לאבא שאינו לא מכינה שיעורים, שאינו לא מקשיבה, שאינו סוגרת כל הזמן את עיני ושהיא מתרחקת מכל הילדים. אז אבא היה מכח אותו עם החgorה ומחזיק אותו ערה עד 2 בלילה כדי שאלמד אבל אני הייתה ממשיכה וסוגרת את עיני.

אימא שלי התחלת לא יכשחו להשתחרר מABA, התחלת לצאת אתי לטיולים שבהם נפגשה עם גברים. היא הכירה גבר שאטו יצא באופן קבוע. אותו הינו הולכים לבתי נופש והיה לוקח אותנו לركוד בברים קרובים לנמל. אימא רצתה שארקוד עם אנשים מבוגרים שהיו במקום, לעיתים עם מלחים שירדו מהספינות פעם כנסייתה להכריח אותה לركוד עם אדם זר מאוד מבוגר, ברוחתי לשירותים והתחלתי לבכות כמו שעדי אז לא חושבת שכתי. זונה שהייתה במקום ושמעה את הבכי שלי ניסתה לדובב אותה לספר לה מה קרה. היא הצליחה להיכנס ללבוי ועוד לא מבינה איך, ספרתי לה הכל. היא בכתה גם ושאלה אותה: האם תרצי לנוקם? עניתי לה שכן, שאני רוצה בנקמה. אז אמרה לי: "הצליחי בחיים, תלmedi הרבה, אל תתני לאף אחד להרוווס אותך, בטיחי לי שתעשה זאת". ואני הבטחת לה. זה שינה את חיי

כל פעם שניסיתי לשנות את הכוון ולהידרדר בחיים, זכרתי את הבטחת. הזונה הפכה להיות המלאכית השומרת שלי.

אבא הביא הביתה מורה פרטี้ בשביili, המורה אמר לי שאני שווה, שאני חכמה. נראה ששכנע אותה. זיפת לאל ידיעה של אף אחד את החתימה של אבא בטפסים לבחינה לקפוץ 2 כיות, עברתי את המבחנים בהצטיינות. התחלתי ללמידה בתיכון והוריי לא ידעו כלום על כך. הייתה גונבת מטבחות מהמגירה של אימא ונوسעת לבית ספר התיכון. המשכתי ללכת בבוקר לבית ספר היהודי.

כשנודע לאבא על כך הוא הכה אותה כל כך חזק עד שהתעלפת.

פעם אחת קרה ומישהו הלשין לאבא על המאהב של אימא. אבא סגר אותה בשירותים ותוך כדי המכונות עם החגורה הוא שאל אותה: "אם מי אימא יוציאת?" בכיתתי מכאב, סגרתי את עיני ואמרתי לעצמי: "הנאים מרבייצים לי". לא ספרתי לאבא שלי כלום. מהמכונות שלו השד נפצע קשה, נהיתה דלקת חריפה. אבא לא הסכים לחת את רופא. באותו תקופה כבר לבשתי חזיות, אז אבא היה קשור את השדים שלי עם תחבושים, זאת לאחר שהיא עצמה מוציאה מוגלה מהשד, לוחץ ולוחץ. הייתה צועקת, הכאב היה כל כך חד...

עד כדי כך ששוב התחלה לחשוף על המות ובלעתי כדורים של אבא . בבית חולים שוב הצילו אותו.

פתאום הגיע האירופ המשמעותי בחיי , הייתה כבר בת 14 ואחותי נולדה . סוף סוף קיבלתי את הבובה שאף פעם לא הייתה לי...בובה אמיתי , סוף סוף מצאתה את מי לאחוב ומיל שתהאב אותה....

בינתיים אמא הפכה להיות למהמרת כבده , הייתה מבקרת בבית קזינו ולוקחת אותי שהיתה נראית גדולה לגילו. היא הייתה מפסידה כסף , היא מכירה את התכשיטים שלה וגם את שלי , הייתה מוציאה שחורה מהפעל ומוכרת אותה. לאבא היא ספרה שאני גנבתי את השחורה . לאחר שאבא הכה אותו סגר אותו בחדר גדול , מלא פסלים , פנסטר . זכרת שפתחתי את הרדיו , שמעתי מוזיקה קלאסית ורקדתי ורקדתי עד לאפיקת כוחות , אז הייתה מתישבת על הפנסטר ומנגנת.

שמעתי פרסומם ברדיו על לימודי של עבודה סוציאלית . נרשמתי גם לעבודה סוציאלית וגם לראיית חשבון. הייתה צריכה לקיים את הבטחתי! ההורים לא הסכימו שאלמד , הם רצו ששומר על אחיותי , אני גידلت אותה לנוכח הייתה לוקחת אותה אחי לשיעורים באוניברסיטה ואולי איפשרו להיכנס אתה לספרייה . יום אחד ניסיתי לספר לאימה על אח שלה ומה הוא עושה לי , שאלתי אותה גם למה את תמיד מאשימה אותה בగנבות כשאת עושה את זה. באותו מעמד נוכחה המורה הקשישה שלי לפנסטר , לא אשכח את פניה והדמויות שזלוגו מעיניה. אמא התחילה לצעוק עלי : "זונה, תלכי מהבית ולא תזרוי יותר".

עם מעט בגדים ונעלאים קרוועות יצאת מהבית , גם לא היה לי כסף. הלאתי לגור באכסניה שבו התגוררו גם פרוצות. המשכתי ללמידה . לא הידרדרתי. אך הגעגועים לאחותי היו כל כך חזקים שהזורתי הביתה. אני בכוונה גרמתי באותה תקופה להרבה בחורים להטהב بي אך ברגע שניסו לגעת או לנשך אותה הייתה מסלקת אותם מהי וזוrat עד שהנסיך שלי הופיע ... הנסיך שעליו חלמתי מאז הייתה קטנה ... זה שדמיינתי וחלמתי שאוהב ומצל אחותי....שאותו אקים משפחה גדולה ... החלום התגשם ... לא הייתה צריכה לעצום יותר עיניי... היהתנו

והקמננו משפחה גדולה , 7 ילדים ו 20 נכדים , (נמצאות אתי בתי מרישה והנכדה הבכורה דלית תומכות ברגעים קשים אלו ואוהבות) . יש לי משפחה לתפארת . אני מודה לאלוהים על הפיצוי שקבלתי לאחר כל כך הרבה סבל .

למרות הסיטוטים והצעקות בלילות שלא פסקו עד היום אני אומרת :
"החיים יפים!"

תפילתי ובקשתי אליכם אנשי המקצוע נא תהיו המלאכים השומרים של הילדים שסובלים ותנו להם להאמין בעצמם ותאמרו להם " אתם שווים " אל תני לשום דבר להרוו אתכם "תצליחו בחיים" אמן !!!

שירלי